

ה"ט 39375/05/22 - אהוד בר עוז נגד איילה שליט, רז שגיא

בית משפט השלום בראשון לציון כב' השופט רפי ארניה

ה"ט 39375-05-22 בר עוז נ' איילה שליט

ה"ט 39413-05-22 בר עוז נ' רז שגיא

תיק חיצוני:

המבקש:

אהוד בר עוז
ע"י ב"כ עו"ד רון צין

נגד

המשיבים:

1. איילה שליט
2. רז שגיא

פסק דין

שתי בקשות למתן צווים למניעת הטרדה מאיימת בהתאם לחוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב - 2002 (להלן: "**חוק מניעת הטרדה מאיימת**" או "**החוק**").

טענות המבקש

1. המבקש הינו סמנכ"ל מבצעים ברשות שדות התעופה.
2. ברקע הדברים עומדת מחאה ציבורית של תושבי העיר ראש העין והיישוב מזור, ובכללה הפגנות המתקיימות מול ביתו של המבקש, ביחס לרעש מטוסים הקיים, לפי הטענה, מעל הישובים דנן.
3. ביום 14.5.22 פירסמה המשיבה 1 בפייסבוק את הפוסט הבא:
"גם אהובה אלפרון טענה שאינה מתערבת בעבודה של בעלה..(בהיותו איש עולם תחתון)..וכעת היא מתפרנסת מתוכנית בשול בטלויזיה..כמה ציני..אולי עלי לרחם עליה כשקשרה את גורלה עימו? ואל תטעי אם היתה סתם בשלנית לא היה מקבלת תכנית לעצמה"
4. הדברים נכתבו בתגובה לפוסט שפירסמה רעייתו של מבקש ובו התייחסה להפגנות שנטען שהמשיב 2 מארגן מול ביתם הפרטי של המבקש ורעייתו כאמור.
5. לטענת המבקש, הוא ורעייתו רואים פירסום כזה כאיום ומכאן הבקשה דנא, בכל הנוגע למשיבה 1.
6. ביחס למשיב 2 נטען כי הנ"ל מארגן הפגנות מדי שבוע מול ביתו של המבקש ביחס לעניין הנידון, ואף הודיע כי ימשיך לעשות כן. במסגרת הפגנות אלה האשים המשיב 2 את המבקש בסיכון חיי

אנשים, עוד נטען כי בנו בן ה - 11 של המבקש נתקף בהתקף חרדה קשה וחושש כעת מהפגנות נוספות. בנוסף, המשיב 2 נקש בדלת ביתו הפרטי של המבקש וביקש שיצא כאשר עשרות מפגינים שאירגן המתינו לו בחוץ. בעקבות מחאה זו, המבקש ואשתו מותקפים מילולית בפייסבוק כולל איומים מפורשים שצפו בשיתוף ההפגנה בעמוד הפייסבוק של המשיב 2.

טענות המשיבים

6. המשיבה 1 לא הכחישה כי פירסמה את הפוסט. היא אינה משתתפת בהפגנות, ואינה מכירה את המבקש או רעייתו. המשיבה 1 טענה עוד כי אין בפוסט כל איום וכי כל שנאמר שם הוא כי הגיבה לדברים שפירסמה רעיית המבקש, וכי כוונתה שהיא היתה נושאת בתוצאות המחאה מאחר וקשרה את גורלה בגורלו, וכי יש כאלה, כגון הדמות המוזכרת בפוסט, שהצליחה לקבל פירסום בזכות קשירת גורל זו.

7. המשיב 2 לא הכחיש את השתתפותו בהפגנה ואת העובדה שהוא ממארגני המחאה. הוא אף אישר שנכנס לחצר הבית הפרטית של המבקש ונקש בדלתו. הוא הודה בדיון כי המדובר במעשה פסול אשר לא יחזור על עצמו. עוד טען כי ההפגנה מתקיימת בצד השני של הכביש בו מצוי ביתו הפרטי של המבקש, כשהמפגינים אינם חוצים את הכביש. המשיב 2 טען כי זכות המחאה נתונה לו כמו למפגינים האחרים נוכח משטרה של מדינת ישראל והעובדה שמדובר במאבק ציבורי ולא אישי כנגד המבקש, וכי בקשה זו תכליתה סתימת פיות וליצור אפקט מצנן למחאה ציבורית בנושא חשוב.

המסגרת הנורמטיבית

8. סעיף 2 לחוק מניעת הטרדה מאיימת קובע:

"(א) הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו.

(ב) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (א), הטרדה מאיימת כלפי אדם יכול שתהא, בין השאר, באחד מאלה:

(1) בבילוש, במארב או בהתחקות אחר תנועותיו או

מעשיו, או בפגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת;

(2) בנקיטת איומים בפגיעה בו או במאיים עצמו;

(3) ביצירת קשר עמו בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר;

(4) בפגיעה ברכושו, בשמו הטוב, או בחופש התנועה שלו;

(תיקון מס')

(5) בעיסוק בשמירה בבית משותף בניגוד להוראות לפי חוק הגבלת שירותי

עמוד 2

שמירה בבתים משותפים, התשס"ט-2008.

(ג) לענין חוק זה אחת היא אם המעשים המפורטים בסעיפים קטנים (א) או (ב) נעשו כלפי האדם או כלפי אדם אחר הקרוב לו, בין במפורש ובין במשתמע, בין במישרין ובין בעקיפין."

9.מיום 12.2.2009

10.תיקון מס' 2

11.ס"ח תשס"ט מס' 2187 מיום 12.11.2008 עמ' 27 (ה"ח 254)

12.הוספת פסקה 2(ב)(5)

ואילו סעיף 4 לחוק מניעת הטרדה מאיימת קובע:

(א) נוכח בית המשפט כי אדם נקט הטרדה מאיימת, רשאי הוא להורות לאותו אדם בצו להימנע מעשות מעשה מן המעשים המפורטים בסעיף 5(א)(1) עד (4), ואם נוכח כי ההטרדה המאיימת נעשתה בנסיבות שבהן יש חשש לפגיעה ממשית בשלוות חייו של אדם אחר או להמשך פגיעה כאמור, רשאי הוא להורות לאותו אדם בצו גם להימנע מעשות מעשה מן המעשים המפורטים בסעיף 5(א)(5) ו-(6).

(ב) נוכח בית המשפט כי אדם התנהג או פגע באחר כאמור בפסקאות (1) או (2), רשאי הוא להורות לאותו אדם בצו להימנע מעשות מעשה מן המעשים המפורטים בסעיף 5(א)(1) עד (6):

(1) התנהגותו של האדם, לרבות התנהגות כאמור בסעיף קטן (א), נותנת בסיס סביר להניח, כי הוא מהווה סכנה גופנית ממשית לאדם אחר או כי הוא עלול לבצע בו עבירת מין;

(2) סמוך לפני הגשת הבקשה פגע בגופו של אדם אחר, ביצע עבירת מין באדם אחר או כלא אדם אחר שלא כדין.

(ג) **הוראות סעיפים קטנים (א) או (ב) לא יחולו אם נוכח בית המשפט כי המעשה שבשלו מתבקש צו מניעת הטרדה מאיימת נעשה בנסיבות שמהוות הגנה טובה במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות, בהתאם להוראות סעיף 18(2)(ב) עד (ד) או (3) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, או בנסיבות שמהוות פטור מאחריות בהתאם להוראות סעיף 19 לחוק האמור.**

דיון והכרעה

העתירה כנגד המשיבה 1

13. כאמור, העתירה כנגד המשיבה 1 מתמקדת בפוסט שכתבה. העתירה כנגדה צריכה להיות מוכרעת על בסיס שני היסודות הקבועות בסעיף 2 לחוק מניעת הטרדה מאיימת - דהיינו, האם ההטרדה עולה כדי "איומים", והשניה - קיומו של חשש שהמשיבה תשוב ותפגע בשלוות חייהם של המבקש ורעייתו.

14. בכל הנוגע ליסוד הראשון - אינני משוכנע כי הפוסט מהווה השמעת איום כמשמעותו של מונח זו בסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, או אף מתקרב לקצהו של ביטוי מהסוג האמור. אמנם, ייתכן שההשוואה לדמות המוזכרת בפוסט גובלת בטעם רע, ואינה מוצלחת במיוחד, ואולם מכאן ועד לייחוס עבירה פלילית או איום כלשהו למשיבה 1 המרחק הוא רב.

מעבר לכך, כאמור, על מנת ליתן צו כמבוקש, על המבקש להוכיח כי קיימים מצע עובדתי המביא לכלל מסקנה כי המשיבה 1 תוסיף ותפגע בשלוות חייהם של המבקש ובני משפחתו. מצע כזה לא הונח כלל. אמנם, איני חולק על כך שפירסומים במדיה החברתית עשויים להיות לעיתים פירסומים בלתי נעימים, ואף פוגעניים, ובמקרים מסויימים אף עלולים להביא לכלל מסקנה כי יוצרים מצע להתנהגות פוגענית גם בעתיד [ולעניין זה השווה פסק דינו של מותב זה בה"ט (ראשון לציון) 8215-04-17 אלמונית נ' פלוני (19.4.2017)]. ואולם, לשם הגעה למסקנה כאמור, נדרש מצע ראיתי משמעותי, כגון התנהגות רפטטיבית. בעניין זה ר' פסק דינה של חברתי, כב' השופט כ' בן אליעזר בה"ט (ראשל"צ) 8252-06-17 **שחר עזרא נ' ערן מישוריס** (23.6.2017), בפסקה 12.

15. בעיני, הפוסט קא עסקינן, מקום שעומד הוא בדד, אינו מגיע לדרגה זו, ואינו עולה כדי הטרדה כמשמעותה בחוק. בנסיבות אלה, סבורי כי מתן צו האוסר על המשיבה 1 להתייחס למבקש או לעניין הציבורי הנדון בפירסומיה במדיה החברתית, כמבוקש למעשה על ידי המבקש, יהווה מגבלה בלתי מידתית ובלתי מוצדקת על חופש הביטוי והמחאה, ולמעשה יעקר מן השורש את התכלית של המדיה החברתית ככר השוק הוירטואלית, וכמכשיר מרכזי להבעת והחלפת רעיונות בהאי עידנא. בעניין זה עדיפה לדעתי הבחינה לאחר של הפירסום, באספקלריה של דיני לשון הרע וסעדים כספיים למשל, על פני מניעתו העתידית [ור' ע"א 214/89 **אבנרי נ' שפירא** פ"ד מג(3) 840 (1989), ה"ט (ראשל"צ) 23692-08-20 **אירית וידאל נ' חזי משה** (16.8.2020)].

16. נוכח האמור לעיל, איני סבור כי המבקש הוכיח עילה למתן צו כמבוקש כנגד המשיבה 1, והצו שניתן במעמד צד אחד בעניינה - מבוטל. כמובן, שאיני מביע כל עמדה באשר לאפשרות שפירסום זה יוצר עילת תביעה מכח דינים אחרים, ויפעל בעניין זה המבקש, ככל שיפעל, כחוכמתו.

העתירה כנגד המשיב 2

17. קיתונות של דיו נשפכו והררי מקלדות נשברו בהתייחסויות השיפוטיות השונות, בכל הערכאות, לחשיבותה של זכות ההפגנה וזכות המחאה הציבורית בדמוקרטיה. אכן, מחאה ציבורית עשויה להיות בלתי נעימה. היא מפריעה לסדר הציבורי ומעת שהיא מכוונת לאדם מסויים, היא בוודאי פוגעת בו ובבני משפחתו ואינה נוחה להם, ומפירה את שלווה חייהם ושל שכניהם.

עם זאת, ועל אף מגרעות אלה, המגמה הברורה היא, שנוכח משטרה החוקתי של מדינת ישראל והוראות חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, יש לאפשר ככל שניתן מחאות ציבוריות, תוך הגבלתן רק מקום בו הדבר הכרחי ממש

(בג"צ 148/79 סער נ' שר הפנים והמשטרה פ"ד ל"ד (2) 169 (1979), ומניעתן אף לעיתים רחוקות יותר.

18. ודוק: הפגנה מעל 50 איש טעונה קבלת רשיון מראש ממשטרת ישראל (ר' בענין זה סעיפים 83 ו - 84 לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א - 1971). האיזון החוקתי במקרים אלה נערך על ידי המשטרה במסגרת שיקוליה למתן הרשיון, והביקורת השיפוטית לעצם מתן הרשיון ותנאיו יתקיימו על ידי בית המשפט העליון, בשבתו כבג"צ.

עוד נקבע כי אף משמרת מחאה אשר מספר משתתפיה עולה על 50 אף היא אינה טעונה רשיון. הגדרתה של משמרת מחאה הינה -

"הפגנה מתחת כיפת השמיים, אף אם משתתפים בה יותר מחמישים איש, ואין בה נאום או הרצאה על "נושא מדיני" או דיון בנושא כזה. זאת, אף כאשר המשתתפים עומדים ומחזיקים כרזות, שמטרתן לבטא דעה בנושא מסוים או משמיעים סיסמאות, קריאות חוזרות וכיוצא באלה, לרבות באמצעות אמצעי הגברה"

(הנחייה מס' 3.1200 להנחיות היועצת המשפטית לממשלה).

19. הנה כי כן, אחת האפשרויות להגביל התקהלויות מן הסוג האמור, שאין טענות רשיון מהמשטרה, הינה באמצעות חוק מניעת הטרדה מאיימת.

מהם השיקולים שבית המשפט ינחה את עצמו לאורם, במתן צו כמבוקש?

20. ראשית, אין כל ספק כי הפגנה או משמרת מחאה המתקיימים בסמוך לביתו של המבקש, פוגעים בשלוות חייו של המבקש ומשפחתו, ובפרטיותו. כאמור, אין חולק שמשמרת מחאה ניצבת מול ביתו של המבקש באופן קבוע, נקראות בה קריאות כלפיו ומונפים בה שלטים כנגדו. מאחר והמשיב 2 אף הודיע בדיון כי בדעתו להמשיך במשמרות מחאה אלה, הרי שלמעשה מולאו היסודות של סעיף 2(א) לחוק מניעת הטרדה מאיימת, ועל כן לכאורה בית המשפט מוסמך לתת את הצווים הקבועים בסעיף 2(ב) שם.

21. ואולם, כנגד כך עומדת הוראת סעיף 4(ג) לחוק, אשר בה נקבע כי בית המשפט לא ייתן צווים במקרים בהם הצו המבוקש הינו בנסיבות הוראות סעיף 18(2)(ב) עד (ד) או (3) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**"). הוראות אלה קובעות כדלקמן:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:
(1) הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965;

(2) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה:

..... (א) הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות;

..... (ב) הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן היתה מוטלת על הפוגע חובה

חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה;

..... (ג) הפגיעה נעשתה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע;

..... (ד) הפגיעה נעשתה תוך ביצוע עיסוקו של הפוגע כדין ובמהלך
עבודתו הרגיל, ובלבד שלא נעשתה דרך פרסום ברבים;

..... (ה) הפגיעה היתה בדרך של צילום, או בדרך של פרסום תצלום,
שנעשה ברשות הרבים ודמות הנפגע מופיעה בו באקראי;

..... (ו) הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי פסקאות (4) עד
(11) לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965;

**(3) בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין, ובלבד שאם היתה
הפגיעה בדרך של פרסום - הפרסום לא היה כוזב.**

22. הנה כי כן, חוק הטרדה מאיימת קובע שמקום שמשמרת מחאה כלשהי נכנסת לגדרם של אחד מהסיגים הקבועים בסעיפים 18(2) ו- (3) לחוק הגנת הפרטיות, כי אז, על בית המשפט להימנע מליתן צווים בהתאם לחוק מניעת הטרדה מאיימת. זו בדיוק היתה תכלית החקיקה של הוראה זו, אשר נועדה לשלול את מניעתן של הפגנות ומשמרות מחאה אשר אין צורך בקבלת רשיון בנוגע להן (ויצוין כי בהצעת החוק המקורית הוראה זו לא היתה קיימת. היא הוספה רק לאחר מכן בעקבות הדיונים בהצעת החוק, בוועדות הכנסת).

23. לכן, בית המשפט רשאי להוציא צווים כמבוקש בעתירה זו, בהתקיים תנאי סעיף 2 לחוק, רק אם ההגנות הקבועות בסעיף 4(ג) לחוק אינן מתקיימות. בענייננו, ההוראה הרלוונטית ביותר הינה הוראת סעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות. אין חולק בין הצדדים כי האירועים אותם מוביל המשיב 2 הינם אירועים של מחאה ציבורית ביחס לעניין ציבורי. ואולם, העובדה שנושא המחאה הוא עניין ציבורי - אין בה די. בביטוי "המצדיק אותה" מקופל ערך המידתיות. דהיינו, גם במקרה שבו ההפגנה הינה לתכלית ציבורית, על בית המשפט להשתכנע כי כלל הנסיבות הסובבות אותה הינם מידתיים וסבירים המגשימים את חופש המחאה וההפגנה שהינם חלק בלתי נפרד מחופש הביטוי, גם אם יש בהם פגיעה מסוימת בשלוות החיים של מושא ההפגנה.

24. ועלינו לזכור: זכות ההפגנה והזכות לפרטיות הינן זכויות שוות ערך. אין האחת מהן גוברת על רעותה, והשאלה המרכזית הינה האיזון בין זכויות אלה, כמאמר דבריו של כב' השופט ברק בבג"צ 2481/93 יוסף דיין נ' ניצב יהודה וילק, מפקד מחוז ירושלים פ"ד מח (2) 456 (1994), בפיסקה 28:

"הזכות לקיים אספה, תהלוכה או משמרת ברחובות העיר והזכות לפרטיות בביתו של אדם הן זכויות חוקתיות בישראל. הן יקרות לדמוקרטיה הישראלית. הן זכויות שוות מעמד. אין אחת עדיפה על פני האחרת. בצדק ציין השופט ברגר (burger) בפרשת the right of every... person 'to be let alone' must": 736, at[33] rowan. "be placed in the scales with the right of others to communicate. מכוחו של שוויון זה נובע כי אין די בקיום של ודאות קרובה לפגיעה מהותית בזכות האחת כדי לשלול את הזכות האחרת. אפילו יוכח כי קיימת ודאות גמורה כי חופש האספה, ההפגנה או המשמרת יפגע בפרטיות, אין בכך כדי

להצדיק את שלילתו של חופש זה. בדומה, אפילו יוכח כי קיימת ודאות גמורה כי מיצוי הזכות לפרטיות יפגע בחופש האספה, התהלוכה או המשמרת, אין בכך כדי להצדיק שלילתה של הזכות פרטיות. אכן, אין לנו עניין "באיזון אנכי", המחפש נוסחת הסתברות ראויה. עניין לנו כאן בשתי זכויות אדם שוות מעמד, אשר האיזון ביניהן צריך להתבטא בויתור ההדדי אשר כל זכות צריכה לוותר לרעותה, כדי לאפשר את קיומן של השתיים גם יחד. ההגנה של המשפט אינה ניתנת למלוא ההיקף של כל אחת מהזכויות. כל זכות סובלת הגבלות של זמן, מקום ואופן כדי לאפשר את מימושה המהותית של הזכות האחרת. אכן, האיזון הראוי בין חופש ביטוי לבין פרטיות הוא מיסודותיו של משטר דמוקרטי תקין. האיזון הנדרש בין הזכויות הוא איזון אופקי. עניין לנו כאן - בלשונו של הנשיא לנדוי בד"נ 5[9/77] הנ"ל, בעמ' 343 - "לא בדירוג 'אנכי' של 'זכות-על' כנגד זכות סתם", אלא בתיחום "אפקי של זכויות בעלות מעמד שווה, ללא מגמה של העדפת זכות פלונית כפי שהוגדרה במעשה חקיקה על חשבון חברתה". במרכז של האיזון האופקי עומדת ההכרה כי הן חופש האספה, התהלוכה והמשמרת ברחובות והן הפרטיות בבתיים הן זכויות יקרות למשטר דמוקרטי, אך בחברה דמוקרטית אין כל אפשרות ליתן הגנה לכל אחת מהזכויות הללו כדי מלוא היקפן בלי שתיפגע הזכות האחרת. דמוקרטיה מחייבת אפוא הגבלה הדדית על היקף ההגנה הניתנת לכל אחת מהזכויות. הגבלה זו צריכה, ככל שניתן, לשמר את "חופש הנשימה" של כל אחד מהערכים המתחרים (ראה, mineola), 2. ed. (1988, 977) Tribe, american constitutional law (977). עלילת השתדל, ככל האפשר, למנוע פגיעה מהותית בזכות האחת כדי לקיים את הזכות האחרת."

25. לפיכך, את היחס בין סעיף 2 לחוק מניעת הטרדה לבין סעיף 4 (ג) שבו, יש לקבוע, בכל מקרה נתון בהתאם לערכים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון במקרים דומים.

עיון בפסיקה שהצטברה מלמד כי האיזון הפסיקתי נערך בהתאם למספר פרמטרים.

א. מיהות מושא ההפגנה - קיימת אבחנה ברורה בין נבחר ציבור לבין עובד הציבור. בעוד שהפגנות כנגד נבחר ציבור נתפסות כחלק מהתפקיד שנבחר הציבור נטל על עצמו, הרי שהגישה ביחס להפגנות כנגד עובדי הציבור הינה נוקשה יותר. זאת משום שעובד הציבור נתפס כמבצע מדיניות וכמשרת הציבור, ועל כן ההצדקה להפגנות כנגדו הינה נמוכה יותר. בעניין זה ר' בג"צ 2364/17 **סדקה נ' מפקד מחוז מרכז במשטרה** (2017) שם נאמר:

"אכן, עוצמת האינטרס לאסור פעולות מחאה מול ביתו הפרטי של איש ציבור בנימוק שמדובר בהפעלת לחץ לא לגיטימי כאמור, אינה בעלת משקל זהה בכל המקרים. לא הרי נבחר ציבור כהרי עובד ציבור, ולא הרי עובד ציבור בכיר כהרי עובד ציבור זוטא, ולא הרי הפגנה המכוונת נגד החלטה של עובד ציבור בתחום המדיניות הכלכלית-חברתית כהחלטה של עובד ציבור במערכת אכיפת החוק בענין חקירה או העמדה לדין. אין אמנם בהבחנות אלה כדי להשליך על עצם הלגיטימיות לאסור קיום פעולות מחאה ליד המעון הפרטי, אך הן עשויות להיות רלבנטיות לשאלת קיומה של חלופה אפקטיבית או באשר להיקף המגבלות של זמן, מקום ואופן שיוטלו, כגון המרחק מהבית הפרטי בו תותר הפגנה או משמרת מחאה. אציין כי בעקבות פסק הדין בפרשת Frisby עלתה

השאלה, מהו המרחק מהבית הפרטי לגביו חלה הלכה זו [...].

אכן, לא ניתן לקבוע גבולות מדויקים של המתחם שייחשב מול או ליד המעון הפרטי. גבולות מתחם זה הם תלויי נסיבות וצריכות להיקבע באופן סביר בהתחשב במיקום המעון הפרטי ובאופי פעילות המחאה בה מדובר.

ככל שמדובר בפעילות מחאה שאינה ליד המעון, גם אם בסמיכות מסוימת אליו, חלים העקרונות הרגילים של איזון בין השיקולים הנוגדים, בין הזכות לחופש ביטוי ולפעילות מחאה לבין השיקולים הנוגדים של שמירת הסדר הציבורי, פגיעה ברווחת חייהם ובפרטיותם של תושבי האזור וכיו"ב. במסגרת איזון זה רשאית המשטרה לקבוע הגבלות סבירות של זמן, מקום ואופן [...].

ב. נושא ההפגנה - כאן קיימת אבחנה ברורה בין עניין פרטי שבין המפגין לבין מושא ההפגנה, לבין עניין ציבורי. כאשר ההפגנה הינה בעניין פרטי של המפגין, הרי שהגנת סעיף 18(3) אינה חלה ועל המפגין להראות הגנה לפי סעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות, ובכלל זה עמידה בתנאי תום הלב, ובהתאם לחזקות הקבועות בסעיף 20 לחוק הגנת הפרטיות. מבלי לקבוע מסמרות בעניין, הרי שעל פני הדברים המדובר בנטל כבד למדי (והשווה: ה"ט (ת"א) 39396-03-16 פלוני נ' פלוני (27.3.2016)).

ג. מיקום ההפגנה - בבחינת השאלה האם בעניין מסויים יש הצדקה להוציא צו למניעת הטרדה מאיימת יש משקל רב לשאלה האם ההפגנה מתקיימת מול מקום העבודה של עובד הציבור שמא מול ביתו הפרטי. בעוד שהיד רחבה יחסית במתן היתר להפגנה מול מקום העבודה, הרי, וכפי שנאמר בפרשת דיין הנ"ל, גם ביתו של עובד הציבור הוא מבצרו והוא זכאי בו לשקט ולשלמות הנפש.

בהתאם לכך, קבעה דעת הרוב בפרשה זו כי אין לאפשר הפגנה ליד ביתו הפרטי של עובד הציבור שכן בהקשר זה, זכות הפרטיות גוברת על זכות ההפגנה (השופט ש' לוי) כאשר השופט א' גולדברג הצטרף וסבר כי אין להתיר קיום הפגנה ליד ביתו הפרטי של עובד הציבור אם קיימת חלופה אפקטיבית שבה ניתן לקיים את ההפגנה ובהקשר זה נקבע כי:

"יש לראות את המקום האפקטיבי היחיד לקיום אספה ליד מעונו של איש הציבור, רק שעה שהוא מנהל שם את כל פעילותו הציבורית או את עיקרה. בכל מקרה אחר, אין סיבה שלא לראות כחלופה אפקטיבית את המקום שליד משרדו של איש הציבור. במקרה הראשון תותר האספה ליד ביתו של איש הציבור, ואף זאת תוך מגבלות ראויות של זמן, כמות המשתתפים, ניהול האספה ותדירות האספות במקום. ואילו במקרה האחר - תיאסר"

הלכה זו נותרה על כנה גם בפסיקות מאוחרות יותר: בג"צ 6658/93 עם כלביא נ' מפקד משטרת ירושלים פ"ד מ"ח (4) 793 (הותר קיום אספות מול בית ראש הממשלה בירושלים, עקב מעמדו הדואלי של בית ראש הממשלה), בג"צ 6536/17 התנועה לאיכות השלטון נ' משטרת ישראל (שם נקבע, בין היתר, ביחס להפגנות שהתקיימו בסמוך לביתו הפרטי של היועץ המשפטי לממשלה, בפיסקה 23 לחוות דעתו של כב' השופט פוגלמן, כי הפגנה המתקיימת בככר הממוקמת במרחק של 400 מ' מביתו הפרטי, אינה הפגנה במיקום הנמצא מול או ליד מעונו הפרטי של היועץ), בג"צ 1983/17 נפתלי נ' היועץ המשפטי לממשלה (2017) (אשר נידון יחד עם פרשת סדקה המצוטטת לעיל), וכן לאחרונה - בג"צ 5318/21 עיריית רעננה נ' משטרת ישראל (2021).

הנה כי כן, ההלכה אותה ניתן לחלץ מפסיקות אלה הינה כי במקרים בהם ביתו של עובד הציבור אינו משמש לפעילות ציבורית, אין הצדקה להתיר קיומן של הפגנות בטווח הקרוב לבית. לעניין זה, הפגנה המתקיימת 400 מטר מביתו של עובד הציבור אינה נחשבת כמתקיימת "בסמוך" או "ליד" הבית. מעבר לטווח זה יחולו הדינים הרגילים של מתווי הפגנות, ובכללם, וזהו החידוש האחרון של פסק הדין בעניין **עיריית רעננה** - אכיפת הדין בדבר מניעת רעש בלתי סבירבהתאם לחוק העזר העירוני הרלוונטי ובהתאם לחוק מניעת מפגעים תשכ"א - 1961, תקנות מניעת מפגעים (מניעת רעש), תשנ"ג - 1992, ותקנות למניעת מפגעים (רעש בלתי סביר) תש"ן - 1990.

ד. **האמצעים הננקטים בהפגנה** - רכיב מרכזי לבחינת קיומה של הטרדה מאיימת בעניין מסויים, הינה האמצעים הננקטים בהפגנה. כך למשל, שעות הפגנה ארוכות למשך ימים רבים, לשון בוטה, משתלחת ופוגענית הכוללת גידופים אישיים, אינטראקציות פיזיות, פגיעה אישית בבני משפחת עובד הציבור וכיו"ב, כל אלה יטו את הכף לשלילת הסייג הקבוע בסעיף 4(ג) לחוק מניעת הטרדה מאיימת, ובעניין זה ר' למשל: ב"ש (ת"א) 10630/09 **משטרת ישראל נ' נועם פדרמן** (22.2.2009), ה"ט (ראשל"צ) 13517-08-20 **היועץ משפטי לממשלה נ' אורלי לב** (27.8.2020), ה"ט (ת"א) 30919-05-21 **ערן ורד נ' שפי רכלין פז** (9.6.2021), ה"ט (חד'ד) 39533-09-21 **אזרחי נ' זרקא** (10.10.21), ה"ט (חי') 34679-04-22 **ד"ר שרון אלרעי פרייס נ' סדי בן שטרית** (28.4.2022).

מן הכלל אל הפרט

26. הבאנו לעיל מספר שיקולים אשר עשויים להדריך את בית המשפט בבואו להכריע בבקשה מן הסוג דכאן. יש לזכור כי אין שיקול אחד מכריע אלא המדובר במקבילת כוחות, אשר בסופם על בית המשפט להכריע האם עומדת למשיב הגנת סעיף 4(ג) לחוק, ובאילו תנאים.

27. במקרה שבפנינו, המדובר במבקש שהינו עובד ציבור - ולמען הדיוק, עובד של חברה ממשלתית - שאינו נבחר ציבור. ביתו משמש למגוריו ולמגורי בני משפחתו בלבד, ואין המדובר בבית שבו מתקיים חלק מכריע מפעילותו כעובד הציבור, ומכל מקום לא הוכח כך. בנסיבות אלה, ואף שמדובר בעובד ציבור בכיר שכל הנראה הינה בעל עמדה משפיענית בנושא הציבורי שבמחלוקת, הרי שהכף נוטה באופן מובהק למתן צו האוסר על המשיב 2 לערוך את פעילות המחאה ליד ובסמוך לביתו של המבקש.

28. מאידך, לא הוכח כי המשיב 2 נקט באמצעים בלתי סבירים. לא הוכח כי שעות ההפגנה והמחאה אינן סבירות בהתאם לדינים הרלוונטיים לרבות חוק העזר העירוני. לא הוכח קיומם של ביטויים או אירועים בלתי מתקבלים על הדעת. האירוע של כניסתו של המשיב לחצר בית המבקש, שאף שהינו חמור ופסול, אין די בו כדי לשלול מהמשיב את זכותו להביע את מחאתו הציבורית, במיוחד בהינתן העובדה שהוא חבר מועצת עירייה, ומכך כך הוא נתפס כבעל עמדה מנהיגת ציבור, ובשים לב לעובדה כי המשיב הכיר בטעותו והתחייב שהדבר לא יישנה, ואין לי סיבה לפקפק בכך. אף לא הוכח שהמשיב נקט ברעש בלתי סביר בהתאם להוראות הדין הרלוונטיות.

29. בנסיבות אלה, סבורני כי האיזון אותו יש לערוך בין כלל השיקולים המבוטאים לעיל מחייב דחיית הבקשה אף כנגד המשיב 2, פרט להיבט אחד - והוא איסור על המשיב 2 להביע את מחאתו במרחק הנופל מ - 400 מ' מפתח מגורי חצר הבית של המבקש.

30. נוכח תוצאה זו, המבקש ישא בהוצאות המשיבה 1 בסך של 1500 ₪. אין חיוב בהוצאות ביחס לעתיה כנגד המשיב 2.

ניתן היום, ג' סיוון תשפ"ב, 02 יוני 2022, בהעדר הצדדים.